Sevgili Peygamberimiz'in Arkadaşları- 4

HAZRETİ ALİ

(radıyallahu anh)

KAHRAMAN GENÇ

Mekke şehri zor günler yaşıyordu. İnsanlar arasında sevgi bağları azalmıştı. Şahsi çıkarlar için insanlar birbirlerine kötülük yapıyorlardı. Zenginler fakirlere yardım etmiyorlar, onları aşağılıyorlardı. Pazarlarda satıcılar yalan söylüyorlardı. Herkes birbirini kandırıyor, birbirinin malını almaya çalışıyordu.

İşte böyle bir zamanda Hazreti Muhammed Allah'ın emriyle peygamberliğini ilân etti. Bütün insanları İslâm dinine, yani iyiliğe ve doğruluğa davet etmeye başladı.

Haksızlık yapmanın, yalan söylemenin zararlı olduğunu, Allah'ın emirlerini yerine getirmenin mecburiyet ol anlattı.

Peygamber Efendimiz'in İslâm dinini anlatmaya başlamasıyla Mekke'de değişiklikler olmaya başlamıştı. Peygamberimiz'i dinleyenler birer ikişer Müslüman oluyorlardı.

Müslüman olanlar haksızlıktan ve kötülüklerden vazgeçiyorlardı. Ancak bu durum Allah'a inanmayanları rahatsız etmeye başlamıştı. Çünkü iyi insanlar çoğaldıkça kötülük yapamayacaklarını ve her istediklerinin olmayacağını düşünüyorlardı. Bu yüzden Müslümanların sayısının artmasını istemiyorlardı.

Müslümanların sayısı henüz çok azdı. Bu yüzden güçsüzdüler. Müşrikler, Müslümanlara hakaret ediyorlar, zorluk çıkarıyorlardı.

Bütün bu zorluklara rağmen Müslümanlar sabrediyor, dinlerinden vazgeçmiyorlar, Peygamberimiz'i hiç terk etmiyorlardı.

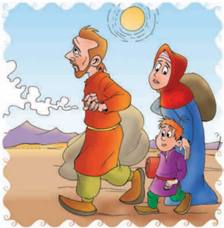
Peygamberimiz'in anlattığı İslâm dini başka şehirlerde de duyulmaya başlamıştı. Farklı köy ve şehirlerden gelenler, Peygamberimiz'i dinliyor ve bunlardan bazıları Müslümanlığı kabul ediyorlardı. Medine şehrinden de birçok insan gruplar hâlinde Mekke'ye geliyor, Peygamberimizle görüşüyordu.

Peygamber Efendimiz'den İslâmiyet'i öğrenen insanlar Müslüman oluyor ve öğrendiklerini Medine'deki diğer insanlara anlatıyorlardı. Böylece Medine'deki Müslümanların sayısı hızla artıyordu.

Bu arada Mekke'deki müşriklerin Müslüman olanlara zulümleri gün geçtikçe artıyordu. Bu yüzden Müslümanlar zor günler geçiriyorlardı.

Medineli Müslümanlar bir gün Peygamber Efendimiz'e haber göndererek O'nu ve diğer Müslümanları Medine'ye davet ettiler. Baskıların iyice arttığı günlerden birinde Allah, Peygamberimiz'e yolculuk için izin verdi. Müslümanlar dinlerini daha rahat yaşayabilecekleri yerlere göç edebileceklerdi.

Peygamberimiz'den gelen bu haberle birlikte Mekke'den hüzünlü bir göç başladı. Müslümanlar doğup büyüdükleri şehri, ibadetlerini daha rahat yapabilmek için terk etmeye başladılar. Evlerini, eşyalarını, tarlalarını her şeylerini geride bırakıyorlardı.

İslâm dinini yaşayabilmek için Medine'ye doğru yola koyuldular. Medineli Müslümanlar da onları daha yolda iken karşılıyorlardı.

Onları evlerinde misafir ediyor, yiyecekleri-
ni, içeceklerini paylaşıyorlardı.

Müslümanların Medine'ye gitmeleri ve orada yerleşmeye başlamaları Mekke'deki müşrikleri huzursuz etmişti. Müslümanların orada güçleneceklerini ve kendilerinden intikam alacaklarını düşünüyorlardı.

Bir gün bunları konuşmak için bir araya geldiler. İçlerinden biri,

– Duydunuz mu haberleri? Medineliler buradan gidenlere çok iyi davranıyorlarmış.

– Evet öyleymiş. Eğer bu şekilde devam ederse bunların sayısı orada da gittikçe artacaktır.

Bir başkası öfkeyle ayağa kalktı:

– Muhammed'in de Medine'ye gideceği söyleniyor. Asıl tehlike bu. Eğer O da giderse burada olduğu gibi etrafında çok insan toplanır. Sayıları çoğalınca onlarla başa çıkmamız çok zor olur, dedi.

Diğerleri de onun bu görüşünü desteklediler:

– Evet, doğru söylüyor.

Hepsi İslâm dininin yayılmasından çok korkuyordu. Mekkeli müşriklerin liderlerinden Ebû Cehil söz aldı:

– En iyi çözüm Muhammed'i oraya göndermemek, dedi.

İçlerinden biri şüpheli bakışlarla sordu:

– Peki bunu nasıl yapacağız?

Ebû Cehil sinsi sinsi güldü. Ellerini oğuşturarak,

– Muhammed'i ya hapsedeceğiz ya da öldüreceğiz, diye cevap verdi.

Müşriklerin aralarında bir tartışma başladı. Hepsi farklı bir şey söylüyordu. Öldürmek mi yoksa hapsetmek mi daha iyi olur, diye epeyce tartıştılar.

Sonunda yine Ebû Cehil söz alarak,

– En iyisi Muhammed'i öldürmek. Böylece ondan tamamen kurtulmuş oluruz, dedi.

Toplantıya katılanlardan biri ayağa kalkarak,

– Haklısın ama Muhammed'i kim öldürürse öldürsün, O'nun ailesi ve sevenleri öldürenden intikam alır. Bu işi nasıl yapacağız, diye sordu.

Ebû Cehil kurnaz bir adamdı. Orada bulunanlara baktıktan sonra,

– Her kabileden bir kişi seçeceğiz. Bunlar iyi kılıç kullanan kişiler olacaklar. Muhammed'in evinin etrafını saracağız. Adamlarımız, Muhammed dışarı çıktığı zaman, hemen üzerine hücum edecekler. Hep birden onu öldürecekler. Böylece kimin öldürdüğü belli olmayacak. Kimse de katili bulamayacak, dedi.

Bu öneri toplantıya katılanları çok mem-

nun etmişti. Bu planın kusursuz olduğunu düşünüyorlardı. Böylece hem Muhammed ölecekti hem de bunu kimin yaptığı belli olmayacaktı. Hemen hazırlıklara başladılar.

Bu arada Peygamber Efendimiz müşriklerin yaptığı bu toplantıyı ve aldıkları kararları öğrenmişti. Müşrikler tarafından evinin etrafının sarılacağını biliyordu. Bunun için bir an önce arkadaşları gibi Medine'ye hicret etmek istiyordu. Ancak yola çıkmadan önce kendisine bırakılan emanetleri sahiplerine geri vermeliydi.

Peygamber Efendimiz insanların en güvenilir olanıydı. Herkes O'na çok güvenirdi. Bunun için de değerli eşyalarını Peygamberimiz'e emanet ederlerdi. Bu durum O, peygamber olmadan önce de böyleydi.

Peygamberimiz yol hazırlıklarını tamamladı. Ancak emanetleri sahiplerine teslim etmek O'na çok vakit kaybettirecekti. En iyisi bunları güvenilir birisine bırakmaktı. Aklına amcasının oğlu Ali geldi. Hemen genç Ali'ye haber gönderdi.

Hazreti Ali, çocukluğundan itibaren Peygamberimiz'in yanında büyümüştü. İslâm dinini küçük yaştayken kabul et-

mişti. En zor zamanlarda bile Sevgili Peygamberimiz'in yanından ayrılmamıştı. Peygamberimiz'in kendisini çağırdığını duyunca hiç vakit kaybetmeden yanına gitti.

Peygamberimiz eşyalarını hazırlıyordu. Aliye dönerek,

– Ey Ali, ben Medine'ye gideceğim, dedi.

Sonra da emanetleri göstererek hangisinin, kime ait olduğunu söyledi. Hazreti Ali'den o gece kendi evinde, kendi yatağında yatmasını ve ertesi gün emanetleri sahiplerine vermesini istedi.

Hazreti Ali, Peygamber Efendimiz'in söylediklerini kabul etti. O gece Efendimiz'in yatağında yatacaktı. Böylelikle dışarıdan bakanlar Peygamberimiz'in evde olduğunu sanacaklardı.

Peygamber Efendimiz evden ayrılmadan önce Hazreti Ali'ye:

– Bu işleri bitirdikten sonra sen de

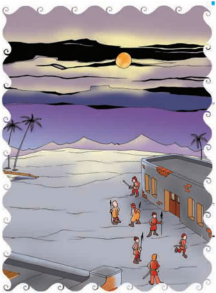
hazırlıklarını yaparsın ve Medine'ye gelirsin. Orada görüşürüz, dedi.

Hazreti Ali, Peygamberimiz'i çok seviyordu. Onun her istediğini anında yapmaya hazırdı. Peygamberimiz'in kendisine çok önemli bir görev verdiğini anlamıştı. Hiç korkmuyordu.

Güneş batmış, ortalık kararmıştı. Müşrikler, Peygamberimiz'in evinin çevresindeki evlerin kapılarında ve pencerelerin önünde bekliyorlardı. Bellerinde keskin kılıçlar vardı. Yaptıkları plana çok güveniyorlardı.

Peygamberimiz, Hz. Ali'ye sarılarak vedalaştı. Allah'a dua etti. Sonra da yerden bir avuç toprak aldı. Besmele çekerek kapıyı açtı. Avucundaki toprağı kapıda bekleyen müşriklere doğru serperek yanlarından geçti ve gitti. Allah, Peygamberimiz'i koruyordu. Yüce Allah'ın yarattığı bir mucizeyle müşrikler, Peygamberimiz'in evden çıktığını

görememişlerdi. Bu nedenle beklemeye devam ediyorlardı.

Aradan saatler geçmesine rağmen Peygamberimiz'in evinden kimse çıkmayınca sabırsızlanmaya başladılar. İyice sabırsızlanan biri,

– Galiba çıkmayacak, dedi. Bir başkası,

– Nasıl olsa çıkacak, devamlı orada kalamaz ki, diye karşılık verdi.

Sonra tekrar beklemeye devam ettiler. Beklediler, beklediler. Aradan bir hayli za-

man geçti. Bekleyenlerin sabırları iyice tükenmişti. Saatlerdir kapı açılmıyordu.

Onlar kapıda beklerken oradan geçmekte olan bir kişi onları görünce,

– Neden burada bekliyorsunuz, diye sordu.

Oradakiler,

– Muhammed'in evden çıkmasını bekliyoruz, dediler.

Adam bunu duyunca şaşırdı. Çünkü az önce Hazreti Muhammed'i yolda görmüştü.

– Ama Muhammed evde değil ki! Ben onu yolda giderken gördüm.

– Sen bizimle alay mı ediyorsun? Akşamdan beri burada bekliyoruz. Evinden çıkabileceği her yerde adamlarımız var. Evden biz görmeden çıkması mümkün değil, dediler.

Tabi onlar Allah'ın Peygamberimiz'i koruduğunu bilmiyorlardı. Onlar görmeden

birinin evden çıkıp gideceğini akıllarından bile geçirmiyorlardı.

Adama dönerek,

– Sen bize yalan söylemek neymiş şimdi görürsün. Kapıyı kırıp içeri gireceğiz, dediler.

Şiddetle tekmeleyerek kapıyı kırdılar. Kılıçlarını çekip içeri girdiler. Evde bir sessiz-

lik vardı. Peygamberimiz'in yattığını sanarak hemen yatak odasına yöneldiler. Yatak kabarık duruyordu. Biri fısıltıyla konuştu:

– Adam bize yalan söylemiş. Bakın Muhammed yatakta yatıyor, dedi.

Bir diğeri,

– İşte bulduk onu. Az sonra öleceğinden habersiz hâlâ uyuyor.

Bir tanesi yatağın örtüsünü hızla çekti. Ancak Peygamberimiz'i öldürmeye gelenlerin hepsi şaşkınlıktan donakaldılar. Çünkü yatakta yatan Peygamberimiz de-

ğil, Hazreti Ali'ydi. Şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar. Ne yapacaklarını şaşırmışlardı.

Öfkeyle Hazreti Ali'ye sordular:

– Muhammed nerede?

Kahraman genç Hazreti Ali, hiç korkmadan onların gözlerine baktı:

– Bilmiyorum, diye cevap verdi.

Adamlar öfkeli bir hâlde evden çıkıp gittiler.

Hazreti Ali, Sevgili Peygamberimiz'in yatağında yatarken ölümü göze almıştı. O'nun yatağındayken başına kılıçların inebileceğini biliyordu. Ama bunları hiç düşünmeden görevini yapmış, Allah da onu müşriklerin kötülüğünden korumuştu.

Peygamberimiz'i öldürmeye gelenler geri dönüp kendilerini bekleyen Ebû Cehil ve arkadaşlarının yanına geldiler. Ebû Cehil onları sevinçle karşıladı:

– İşte geliyorlar, bize müjdeli haberi verecekler, dedi. Ama adamların yüzündeki ifadeyi görünce şaşırdı. Olanları öğrenince de sinirinden deliye döndü. Çok güvendikleri planları hiçbir işe yaramamıştı.

Orada bulunanların hepsi çok kızgındı. Kendi aralarında,

– Muhammed yaşıyor. Yine ondan kurtulamadık, diyorlardı.

Ebû Cehil,

– Aramaya devam etmeliyiz, dedi.

– Nerede bulursak orada öldürelim.

Akıllarına ilk olarak Peygamberimiz'in en yakın dostu Hazreti Ebû Bekir geldi. Hemen Hazreti Ebû Bekir'in evinin yolunu tuttular.

Eve geldiler. Ama Peygamber Efendimiz'i orada da bulamadılar. Çünkü Peygamberimiz ve Hazreti Ebû Bekir hazırlıklarını tamamlayarak çoktan Medine'ye doğru yola çıkmışlardı.

Hazreti Ali, ertesi gün Peygamberimiz'in kendisine teslim ettiği emanetleri sahiplerine dağıttı. Ardından da Medine'ye hicret etmek için yol hazırlıklarına başladı.

SADAKANIN BEREKETİ

Peygamberimiz'in torunları Hasan ve Hüseyin, babaları Hazreti Ali ile birlikte gezmeyi çok seviyorlardı. Henüz yaşları küçüktü. Babalarının işi olmadığı zaman birlikte dışarı çıkarlardı. Üçü el ele tutuşurlar, konuşa konuşa Medine'nin güzel yerlerini gezerlerdi.

Günlerden bir gün Hazreti Ali yine çocuklarını almış gezmeye çıkmıştı. Yolda ilerlerken yaşlı bir adam yanlarına geldi. Son

derece bitkin görünen adam Hazreti Ali'ye dönerek,

– Bugün aç kaldım. Karnımı doyuramadım. Bana yardım eder misin, dedi.

Yaşlı adam gerçekten yardıma muhtaç görünüyordu. Elbiseleri bir hayli eskimiş ve yıpranmıştı. Adamı dinleyen Hazreti Ali, kendi kendine "Bu adama yardımcı olmalıyım. Gerçekten de yardıma ihtiyacı

var." diye düşündü. Hemen elini cebine attı. Adama biraz para vermeyi düşünüyordu.

Hazreti Ali'nin ceplerini karıştırdığını gören yaşlı adam, bir hayli ümitlenmiş, "Ne güzel, bana yardım edecek!" diye düşünmüştü.

Hasan ve Hüseyin babaları ile yaşlı adamı dikkatle izliyorlardı. Onlar da adamın durumuna çok üzülmüşlerdi.

Hazreti Ali ceplerini karıştırdı, ama hiç para bulamadı. Cebindeki bütün parasını sabah evden çıkmadan önce Hazreti Fatıma'ya bıraktığını hatırladı. Kendi kendine "Bu yoksul adam para vereceğim diye ümitlendi. Bu ümidini boşa çıkarmamak için ona mutlaka yardım etmeliyim." diye düşündü.

Adama dönerek,

– Kusura bakma, üzerime para almamışım. Biraz beklersen çocukları eve göndereyim, evden para getirsinler, dedi.

Para almak için bir hayli ümitlenen yoksul adam utangaç ve kısık bir ses tonuyla,

– Elbette beklerim, dedi.

Olup bitenleri dikkatlice izleyen oğullarına dönen Hazreti Ali,

– Haydi yavrularım, eve gidin. Ben sabah evden ayrılmadan önce annenize altı dirhem bırakmıştım. Onlardan bir tanesini alıp gelin, dedi.

Adamın durumuna bir hayli üzülen Hasan ve Hüseyin eve gitmeye çok istekliydiler.

– Tabi babacığım hemen gidiyoruz, dediler ve hızla evlerinin yolunu tuttular.

Koşarak eve geldiler. Kapıyı çaldılar. Anneleri Hazreti Fatıma kapıyı açınca bir hayli şaşırdı. Çünkü oğulları, sabah babalarıyla birlikte gezmek için evden ayrılmışlardı. Fakat şimdi eve babalarından ayrı dönmüşlerdi.

Parayı bir an önce yetiştirmek için koşuşan Hasan ve Hüseyin, anneleri daha niçin geldiklerini soramadan,

– Anne! Babam sana sabah verdiği altı dirhemin bir dirhemini istiyor, dediler.

Hazreti Fatıma, eşinin bu parayı yardıma muhtaç bir adam için istediğini bilmiyordu. O yüzden çocuklarına,

– Ama yavrularım evimizde unumuz yok. Babanız o parayı bana un almam için vermişti. Yoksa o parayla un alacağımı unuttu mu? Un almaktan vazgeçip geçmediğini bir gidip sorun bakalım, dedi.

Hasan ve Hüseyin,

– Tamam anneciğim, sorup gelelim, diyerek evden ayrıldılar.

Hazreti Ali ve yoksul adam çocukların dönmesini bekliyorlardı. Hasan ve Hüseyin koşarak onların yanlarına yaklaştılar.

Hazreti Ali,

– Parayı getirdiniz mi, deyince Hasan,

– Baba, annem o parayı kendisine un almak için verdiğini ve un almaktan vazgeçip geçmediğini sormamızı istedi, dedi.

Hazreti Ali adamın ümitlerini boşa çıkarmak istemiyordu. Oğullarına dönerek,

– Yavrucuğum, hemen gidip annenize o parayı daha önemli bir işte kullanacağımı söyleyin ve bıraktığım altı dirhemin tamamını alıp getirin, dedi.

Çocuklar yine koşarak eve gittiler. Kapıyı çaldılar. Anneleri merakla,

– Ne oldu çocuklar, diye sordu.

– Anne! Babam sana verdiği altı dirhemin tamamını kendisine götürmemizi istedi. O parayı daha önemli bir iş için kullanacakmış.

Hazreti Fatıma bunun üzerine parayı koyduğu yerden alarak onlara verdi:

– Alın, götürün yavrularım. Ama yolda çok dikkatli olun, parayı düşürmeyin, dedi.

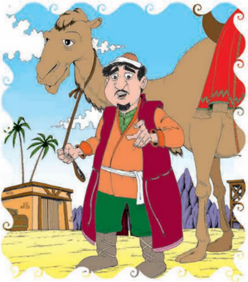
Çocuklar parayı alarak babalarının yanına geldiler. Hasan, babasına yaklaşarak,

– Buyur babacığım tamamını getirdik, diyerek parayı verdi.

Hazreti Ali, Hasan'ın elinden parayı alarak yoksul adama verdi. Adam Hazreti Ali'ye dualar ederek, sevinç içinde teşekkür edip yanlarından ayrıldı.

Hazreti Ali ve oğulları bir süre daha dolaştılar. Ardından eve dönmeye karar ver-

diler. Evlerinin önüne geldiklerinde yanında devesiyle bir adam kendilerine yaklaştı ve selâm verdi. Selâmlaşmadan sonra Hazreti Ali, adama nereye gittiğini sordu. Adam, Hazreti Ali'ye,

– Şu gördüğün deveyi satmaya gidiyorum. İstiyorsan sana satayım, dedi.

Hazreti Ali,

– Kaça satıyorsun, diye sordu.

– Yüz kırk dirheme.

Bu fiyat, böyle büyük ve güzel bir deve için oldukça ucuzdu. Hazreti Ali düşündü ve adama,

– Almak isterdim, ama şu anda param yok. Paranı bir süre sonra verebilirim. Kabul edersen alayım, dedi.

– Ey Ali! Başkası olsa bu şekilde satmam. Ama sen çok güvenilir bir insansın. Bunun için parayı bir süre sonra verebilirsin.

– Peki. O hâlde deveyi evin önündeki şu ağaca bağlayalım.

Adam deveyi bağladı. El sıkışıp "Hoşça kalın." diyerek yanlarından ayrıldı. Hazreti Ali henüz eve girmemişti. Deveye bakıyor-

du. Bu arada evin önünden geçmekte olan başka bir adam Hazreti Ali'nin yanına geldi. Selâm verdikten sonra Hazreti Ali'ye,

– Ne kadar hoş bir deve bu. Böyle bir deveye ihtiyacım var. Bu deveyi bana satar mısın, diye sordu.

Hazreti Ali,

– Evet satarım, dedi.

– Kaç paraya?

– İki yüz dirheme satarım.

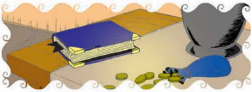
Adam bu fiyatı kabul etti. Hazreti Ali'ye,

– Tamam. Deveyi alıyorum, işte parası, dedi ve Hazreti Ali'ye tam iki yüz dirhem

verdi. Deveyi yerinden çözdü. Sonra da alıp gitti.

Hazreti Ali henüz eve girmeden deveyi satın aldığı adamı bulmaya çıktı. Hasan ve Hüseyin eve girmişlerdi. Hazreti Ali bir hayli aradıktan sonra adamı bularak,

– Az önce deveni satın almıştım. İşte şimdi de paranı vermeye geldim, diyerek adama parasını verdi.

Çarşıdan ayrılan Hazreti Ali evine geldi. İçeri girince eşinin avucuna devenin satışından eline geçen altmış dirhemi koydu. Hazreti Fatıma şaşkın şaşkın paralara bakarken,

– Bu para nereden çıktı, diye sormadan edemedi.

Çünkü sabah evden çıkarken kendisine verdiği para için "Bu son paramız." demişti. Onun da tamamı altı dirhemdi. Yani şu an elindeki paranın tam onda biri.

Hazreti Ali durumu eşine açıkladı:

– Yüce Allah, Peygamber Efendimiz'e, "Her kim bir iyilik yaparsa ona, o yaptığı iyiliğin on katı vardır." buyurmuştur. Biz o altı dirhemi fakir bir adama verdik. Allah da bize on katını verdi. O altı dirhemimiz tam altmış dirhem oldu, dedi.

KAYIP ZIRH

Müslümanların dördüncü halifesi Hazreti Ali, bir gün çarşıya çıkmış geziyordu. Pazarda alıcıların ve satıcıların birbirlerine nasıl davrandıklarını kontrol ediyordu. İnsanlarla konuşuyor, onların dertlerini dinliyordu. Anne babalarıyla birlikte pazara gelen çocukları seviyor, onlara hediyeler veriyordu. Sıra sıra dizilerek satış yapan satıcıların yanlarına gidiyor, bir isteklerinin olup olmadığını soruyordu.

Hazreti Ali, hâlini hatırını sormak için bir satıcının yanına yaklaşmıştı. Adamın sattığı eşyalar arasında bir de zırh vardı. Hazreti Ali satıcının yanına iyice yaklaştığında gördüğü şey karşısında birden şaşırdı. Adamın satmaya çalıştığı zırh kendi zırhıydı.

Hazreti Ali zırhını birkaç gün önce kaybetmiş ve henüz bulamamıştı. Şimdi ise kendi zırhını tanımadığı bir adam pazarda

satıyordu. Bu satıcının kim olduğunu merak etti.

Bu arada adam,

– Satılık güzel zırh, diye bağırıyordu. Hazreti Ali satıcının yanına yaklaşarak,

– Bu zırh benim, bunu satamazsın, dedi. Satıcı, Halife Ali'yi tanıyordu. Ama onu hiç tanımıyormuş gibi davranarak,

– Hayır bu zırh benim zırhım ve onu satmak istiyorum, dedi.

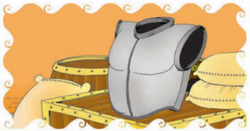
Hazreti Ali sözlerinde ısrar etti:

– Bu zırh benim. Onu birkaç gün önce kaybetmiştim.

Tartışma bu şekilde büyüyünce etraftaki insanlar Hazreti Ali ile bu satıcının başına toplandılar.

Ne olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Kimse bu satıcının Müslümanların halifesi Hazreti Ali karşısındaki tavırlarını beğenme-

mişti. Ama işin aslını anlayamadıkları için de adama bir şey söyleyemiyorlardı.

Bir yandan da tartışma devam ediyordu. Hazreti Ali,

– Üzerindeki bazı kılıç izlerinden onu tanıyorum. Bu zırhın benim olduğundan eminim, dedi. Satıcı ise,

– Böyle izler her zırhta bulunabilir. Bunun senin olduğunu bana ispatlamalısın.

Hazreti Ali zırhı eline aldı. Her tarafına baktı. Kendisinin zırhı olduğundan son derece emindi. Her savaşta korunmak için

giydiği zırhı tanımaz mıydı? Ama kendisine ait olduğunu ispatlayacak delili nasıl bulacaktı? Satıcıya,

– Mahkemeye başvuralım, kararı mahkeme versin, dedi.

Satıcı önce bu teklifi kabul etmek istemedi. Çevredeki insanların kendisine ters ters baktığını görünce yapacak başka bir şey olmadığını düşünerek,

– Tamam, mahkemeye gidelim, dedi.

Hazreti Ali ve satıcı mahkemeye başvurdular. Satıcı, hâkime,

– Ben sizin dininizden değilim. Ben bir Hıristiyan'ım. Bu yüzden eşit davranmayacağınızdan korkuyorum, dedi.

Hâkim,

– Hangi dinden olduğunuz benim için önemli değil. Kim haklıysa onun lehinde hüküm veririm, dedi.

Bunları duymasına rağmen satıcı endişeliydi. Karşısındaki adam Müslümanların devlet başkanıydı. Bu yüzden hâkimin Hazreti Ali'yi tercih edeceğini düşünüyordu.

Hâkim ilk sözü Hazreti Ali'ye verdi.

Hazreti Ali,

– Bu zırh benim. Birkaç gün önce onu kaybettim. Çok aramama rağmen bulamadım. Bugün pazarda bu adamı onu satmaya çalışırken gördüm.

Hristiyan satıcı söz isteyerek,

– Eğer zırhın kendisinin olduğunu iddia ediyorsa bunu ispatlamasını istiyorum, dedi.

Hâkim, Hazreti Ali'ye dönerek,

– Zırhın senin olduğunu bilen iki şahidin var mı, diye sordu.

Hazreti Ali,

– Evet var tabi ki! İsterseniz gidip hemen onları çağırayım.

Hâkim,

– Tamam, git çağır, dedi.

Hazreti Ali, hemen mahkemeden çıkarak şahitlerini bulmaya gitti. Oğlu Hasan'ı ve hizmetçisini şahit olarak mahkemeye çağıracaktı. Hızlı adımlarla evine gitti. Neyse ki ikisi de evdeydi. Oğlu Hasan'a ve hizmetçisine,

– Hazırlanın gidiyoruz, dedi.

Hasan ve hizmetçi şaşırmışlardı. Çünkü nereye gideceklerini bilmiyorlardı.

Hasan,

– Babacığım nereye gidiyoruz, diye sorunca Hazreti Ali durumu anlattı.

Bir süre sonra mahkemeye geldiler. Hâkim, Hasan'ı tanıyordu, fakat yanındaki kişiyi tanımıyordu. Hazreti Ali'ye hizmetçiyi işaret ederek,

– Bu adam kim, diye sordu.

Hazreti Ali,

– O benim hizmetçimdir. Benim eşyalarımı en iyi bilenlerden biri de odur, deyince hâkim:

– Tamam ey Ali. Hizmetçin sana şahitlik yapabilir. Ama oğlun Hasan yapamaz, dedi.

Hazreti Ali bunu duyunca çok şaşırmıştı. Hâkime,

– Nasıl olur? Hasan'ın çok dürüst biri olduğunu herkes bilir. Hasan'ı Peygamber Efendimiz övmüştür, dedi.

Hâkim,

– Ben de Hasan'ın çok dürüst biri olduğunu biliyorum. Peygamberimiz'in ondan övgüyle bahsettiğini de kendi kulaklarımla duydum, dedi.

Hâkim bunları söyleyince orada bulunanlar onun Hasan'ın şahitliğini kabul edeceğini zannettiler ama o Hazreti Ali'ye dönerek,

– Ancak İslâm hukukuna göre baba, oğlu için, oğlu da babası için şahitlik yapamaz. Lütfen Hasan'ın yerine başka birini şahit göster, dedi.

Satıcı, şaşkın şaşkın olanları izliyordu. Olaylar düşündüğü gibi gelişmiyordu. Mahkemeye ilk geldiğinde "Ben bir Hristiyanım, bunlar ise Müslüman. Bu adam da Müslümanların halifesi. Bir hâkim, kendisinden daha üstün bir makamda olan halifeyi nasıl yargılayabilir ki!" diye düşünüyordu.

Ancak hâkim, halifeye karşı davranışlarını hiç değiştirmiyordu. Sanki o Müslümanların halifesi değil de sıradan bir kimse idi. Hâkim, halifeyi de sorguya çekebiliyor, getirdiği şahidi kabul etmeyebiliyordu. Satıcı hayretler içerisinde hâkime döndü:

– Durun, dedi.

Oradakiler adamın ne diyeceğini merak ettiler. Satıcı,

– Bir gün Halife Ali devesiyle gidiyordu. Ben de onun arkasından yürüyordum. Devesinin üzerinde asılı olan zırhı düştü. Ama Halife Ali, bunun farkına varmadı. Ben de kimse görmeden zırhı aldım. Birkaç gün geçince de pazara onu satmaya getirdim. Fakat şimdi yaptığımdan pişman oldum. Evet bu zırh gerçekten Halife Ali'nindir, dedi. Satıcı çok duygulanmıştı. Sözlerine devam etti:

– Gördüm ki, İslâmiyet çok büyük bir dinmiş. Müslümanlar çok adaletli insanlarmış! Müslümanların halifesi kendi eşyasını bir Hristiyan'dan istediği gibi alamıyor. Hâkim, koca devlet başkanının oğlunun şahitliğini kabul etmiyor. Ben de böylesine güzel bir dine katılıp Müslüman olmak istiyorum, dedi.

Satıcı sözlerinin burasında durdu. Kelime-i Şehadet getirerek Müslüman oldu.

Bunu gören Hazreti Ali çok sevindi. Hemen adamın boynuna sarılarak onu kutladı. Yerde duran zırhı eline alarak,

– Al kardeşim bu zırh senin olsun. Sana bir de at hediye ediyorum, dedi.

Mahkemeden ayrılırlarken hepsinin yüzü gülüyordu.